

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123713856/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Siden hans Søster var død af Brystsyege, maatte Aage ikke komme udenfor en Dør uden det Tørklæde. Jørgen var næsten angst for Aages Moder; altid talte hun om Gud i Himlen og vor Frelser og Jorderige og om, hvor store Syndere vi var, og om vor Gæld til Jesus. Det var ham, som tvang hun ham til at sidde og stirre ind i et Virvar af Flammer, som det egentlig var hans Pligt at styrte sig ind imellem. Og naar han kom ned paa Gaden, fandt han Luften saa levende frisk og saa lettende kølig, som havde han virkelig siddet ved et svidende Baal. Faderen var en stor, svær Mand; Aage lignede ham mest.

Aage samlede paa Fugleæg og paa Konkylies. Og saa gav Jørgen sig ogsaa til at samle. Men det gik kun smaat, og efter otte Dages Forløb var han ked af det; Lysten kom kun tilbage en sjælden Gang, naar han havde set andres Samlinger, og døde saa hen igen.

En Dag stod han ude paa Køkkentrappen med en Haandfuld Konkylies og viste Aage dem. Saa kom Karen forbi og slog til Haanden og lo bondsk, da alle Konkylieserne fløj i Vejret og spredtes over Trappen. Men Jørgen vendte sig i en Fart og gav hende en paa Øret. Lidt efter blev han kaldt ind og fik Prygl; Karen havde sladret. Men da Aage den næste Dag spurgte ham, om der havde vanket noget, svarede han nej.

— Tør du gi' dit Æresord derpaa?

Jørgen maatte se paa Aage, han spurgte saa højtideligt, syntes han.

— Ja.

Men der var kommet noget af Moderen over Aage, da han spurgte. Det var straks gledet bort igen. Hans Øjne havde brændt saa underligt og set saa bedrøvet dømmende paa ham, saa Jørgen følte, at Aage saa, han løj. Hvorfor løj han ogsaa? Det var dumt. Der var ingen Skam ved at faa Prygl. Det var saadan faldet ham ind at sigø nej, lige idet Aage spurgte; han havde slet